

Батюшка

Яків Щоголів

Дибас батюшка з церкви й кахика;
Каже він: служба б воно й невелика,
Але ж мороз — таки дуже діймає;
Бо по церквах у нас грубок немає...
В городі грубки, — та те не про всіх!
Господи, ремства прости мені гріх!

Йшов на село я не грошей зажити,
А щоб і богові й людям служити;
П'ятий десяток служу — не лінуюсь;
А як погляну кругом, то й дивуюсь:
Праця висока, та хліб наш гіркий!
Боже, прости мені гріх мій тяжкий!

Родиться й гине чимало народу;
Ходиш на треби[1] і в ніч, і в негоду;
Добре ж, як шкапу хто пришле доїхать,
А як та пошесь, то ніколи й дихать;
Ох, тая пошесь, запекла й страшна;
Тільки й на бога надія одна!

Бідний добуток від миру, а дерти
Гроші з народу боїшся, як смерті.
Трьошник[2] за сповідь; а в кого родини,
Той притаскає тобі за хрестини
Курку стареньку, з олією книш, —
Хочеш — дивися, а хочеш — так їж!

Діти у бурсі. За їх заплатити
З трьошників треба цілкові[3] зробити.
От і роби їх та й вигай казку,
Як його шити шовкову ряску!
Начебто ряски шовкові на всіх?
Господи, ремства прости мені гріх!

Ось доберуся помалу до хати:
Хай лиш стара моя знайде гербати[4],—

Треба і об тім подумать, щоб тіло
Тепле що-небудь хоч зрідка погріло!
Вже таки й холод невірний дійма:
Пале та й пале, зима та й зима!

Знав я таким мого рідного діда:
Тих батюшок уже швидко і сліда,
Може, не буде; либонь, вимирають...
Хай же з святими вони спочивають!
То була щирая старовина:
В злиднях багата і в горі ясна!

Примітки:

[1] Церковне обслуговування.

[2] Три копійки.

[3] Карбованець.

[4] Чай.